

Arrest

nr. 215 113 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. LUYTENS, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 22 mei 2017 België is binnengekomen, diende op 1 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden op 14 november 2014 afgenomen in Oostenrijk en op 3 maart 2015 in Italië (Eurodac).

1.2. Op 30 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 01/06/2017

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 5 februari 2018 van 14.03 uur tot 16.20 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, meester Martine Kiwakana loco meester Linda Luytens, woonde het gehoor bij vanaf 14.11 uur.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en tot de Pashtun-etnie te behoren. U bent geboren in 1992 in het dorp Shalatak in het district Mehterlam van de provincie Laghman. U verliet Afghanistan de eerste keer in 2014 nadat de taliban jongeren begon te rekruteren in uw regio. U kwam aan in Europa en vroeg in verschillende Europese landen asiel aan. In Italië kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus, waarna u een half jaar in stations en kerken in Rome overnachtte. Aangezien u geen verblijfplaats en werk vond in Italië, ging u naar Frankrijk, waar u een tijdlang in Calais verbleef. U nam daar de beslissing om terug te keren naar Afghanistan. U hoorde van andere terugkeerders dat er ze geen problemen hadden ondervonden. Uw vader was echter tegen uw terugkeer. U keerde op 25 november 2016 terug naar Afghanistan. Tien dagen na uw aankomst werd uw vader lastiggevallen door de taliban. Ze wilden u opnieuw rekruteren. U besloot naar Jalalabad te gaan en daar met het geld van uw repatriëring een stoffenzaak op te starten samen met een partner. De taliban vroeg nadien waar u heen gegaan was, waarop uw vader antwoordde dat u was verdwenen. Vervolgens werd uw vader voor uw huis neergeschoten. Hij werd naar het ziekenhuis in Jalalabad overgebracht, maar overleed een maand later. Uw partner raadde u kort daarna aan om uw aandeel in de zaak te verkopen, waardoor hij niet in uw problemen zou betrokken raken. U verliet uw land voor de tweede keer en betaalde hiervoor 25.000 Dollar aan een smokkelaar. U reisde via Iran en Turkije naar Europa. Op 22 mei 2017 kwam u aan in België. U vroeg op 1 juni 2017 asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende originele stukken neer: uw taskara, documenten die betrekking hebben op uw repatriëring vanuit Frankrijk naar Afghanistan, documenten van uw stoffenwinkel in Jalalabad, een foto en een verzendenvolp.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van nonrefoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Op grond van uw verklaringen (CGVS, p. 11) en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië. U beschikt over een verblijfstitel in Italië die geldig is tot 23 oktober 2020.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat wanneer u bij uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of er redenen waren om u te verzetten tegen een overdracht naar Italië, u louter aangaf dat uw vrienden hier zijn en u hier wil blijven (Verklaringen DVZ, nr. 33, 19/06/2017). Tijdens het gehoor op het CGVS beroept u zich daarentegen op uw slechte levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat geen huisvesting had en daardoor in stations en kerken moest overnachten, dat u geen medische verzorging kreeg, dat u geen taalles kon volgen en geen werk kon vinden. Omdat u in het centrale station van Rome overnachtte zou u ook enkele keren in aanraking zijn gekomen met de politie.

Wat dit laatste betreft verklaarde u dat de Italiaanse politie u en andere Afghanen daar meermaals probeerde te verjagen, omdat jullie daar niet mochten verblijven en jullie de plaats weigerden te verlaten. Bij één van deze interventies zou u geraakt zijn met een stok en zou uw hand gebroken zijn (CGVS, p. 14). U zou ook één keer samen met andere Afghanen gearresteerd zijn op verdenking van drugshandel en omdat sommige jongens toeristen beroofden. Na drie dagen werd u weer vrijgelaten (CGVS, p. 9, 15). U legt ter zake geen enkel begin van bewijs neer. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat het optreden van de politie kaderde binnen de legitieme ordehandhaving. Dat uw hand hierbij verwond raakte is betreurenswaardig. U maakt ter zake echter geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk in geval van terugkeer naar Italië.

Naast het feit dat u wegens een gebrek aan huisvesting, samen met andere asielzoekers en personen met een beschermingsstatus, in stations en kerken moest overnachten, haalt u ook aan dat het moeilijk is om werk te vinden in Italië, zelfs voor mensen die Italiaans spreken. Voor u die de taal niet machtig is, is het nog moeilijker. U stelt ter zake ook dat er geen organisaties of overheidsinstanties waren die erkende vluchtelingen of subsidiair beschermden ondersteunden in hun zoektocht naar werk en dat er geen mogelijkheden waren om Italiaanse les te volgen (CGVS p. 12-13, 17). De informatie over Italië die toegevoegd werd aan uw dossier spreekt dit echter tegen. Het stelt dat er in Italië wel degelijk integratievoorzieningen bestaan en er ook hulp wordt geboden bij het vinden van werk, bijvoorbeeld in de vorm van opleidingen of via tewerkstellingscentra. De grootste belemmering bij het vinden van werk is evenwel de financieel-economische crisis in Italië, die de arbeidsmogelijkheden in het algemeen negatief beïnvloedt. Tot slot haalt u aan dat het door de taalbarrière vaak moeilijk was om adequate medische zorgen te krijgen in Italië en dat u er moet betalen voor medische behandeling (CGVS, p. 13-16). Deze door u aangehaalde socio-economische problemen houden echter geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van bestaande/actuele medische problemen en dat u ook in België door de arts werd gezegd dat uw probleem aan uw oor niet kan verholpen worden (CGVS, p. 13)

Uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verschilt overigens grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als

onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag wijzigen niets aan de voorgaande beoordeling. Het betreft immers stukken die verwijzen naar uw identiteit, uw repatriëring naar Afghanistan en uw activiteiten in uw land van herkomst – elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaring en de stukken in het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u in Italië over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending van de motiveringsplicht aan als volgt:

“Verzoeker kan deze motieven niet aanvaarden omwille van zijn reële situatie in Italië :

Verzoeker vraagt uiteraard verschoning voor het feit dat hij voor het CGVS de ware toedracht van zijn komst naar België niet uitlegde.

Hij wil alleszins niet verder meer ingaan op de motivering omtrent de socio-economische problemen.

Hij verwijst daarentegen naar wat hierboven uiteengezet werd omtrent de gebeurtenissen in Afghanistan, dewelke hem er -naast de problemen met de Taliban- van weerhouden om naar Afghanistan terug te keren, en die hem noopten uit Italië te vertrekken teneinde aan de dreigementen van de familie van A. te ontkomen.

Het spreekt voor zich dat deze gebeurtenissen het voorwerp zouden moeten kunnen uitmaken van een nieuw en grondig onderzoek, nu deze in het licht van de Afghaanse cultuur zeker ernstige redenen kunnen zijn die nood aan bescherming eisen, en dit eventueel in een ander land dan Italië.

Het "vermoeden" dat verzoeker geen belang kan doen gelden om de redenen die hem ertoe hebben aangezet Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS (de Belgische asielinstanties) is daardoor weerlegd nu hij elementen voordraagt waaruit blijkt dat hij in Italië niet veilig is voor zijn belagers.

Ten tweede werpt verzoeker ook op dat hij in Italië weliswaar subsidiaire bescherming verkreeg, doch dat de terugkeer naar Afghanistan mogelijks aanleiding kan zijn tot een procedure tot intrekking van dat statuut.

De motivering in de bestreden beslissing gaat immers helemaal niet in op het feit dat verzoeker, na het verkrijgen van het subsidiaire beschermingsstatuut in Italië is teruggekeerd naar Afghanistan. Het "vermoeden" dat verzoeker geen belang kan doen gelden om de redenen die hem ertoe hebben aangezet Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS (de Belgische asielinstanties) is dan ook eveneens op dit vlak weerlegd.

Deze beslissing behoort immers tot de soevereine beslissingsbevoegdheid van Italië maar is wettelijk voorzien en op dit punt is momenteel het al dan niet instellen van die procedure onzeker, laat staan de uitkomst daarvan.

Om al deze redenen is het noodzakelijk dat de Belgische asielinstanties zich wel ten gronde zouden kunnen buigen over de vraag tot internationale bescherming.

Om deze redenen, vraagt verzoeker derhalve om hem alsnog het statuut van vluchteling toe te willen kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek ivm de nieuwe gebeurtenissen en vervolgingsfeiten die zich hebben voorgedaan in Afghanistan, na het verkrijgen van een statuut in Italië, en rekening houdend met het gegeven dat Italië mogelijks en alleszins wettig een procedure tot intrekking kan opstarten.”

2.2. Artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing werd gesteund, werd opgeheven (BS 12 maart 2018) en luidde als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De bestreden beslissing werd dus genomen nadat de commissaris-generaal een volledig onderzoek heeft gevoerd naar de nood aan internationale bescherming en besluit als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad onderzoekt in principe verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018), aangezien hij reeds internationale bescherming geniet in Italië. De parlementaire voorbereiding van deze bepaling stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

Deze mogelijkheid sluit een weigering ten gronde niet uit. Het betreft overigens een internationale praktijk, dat wordt beslist tot een weigering van internationale bescherming aan verzoekers die reeds internationale bescherming genieten in een ander land. Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale

bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers een verzoek om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker een verblijfstitel heeft verkregen op grond van de subsidiaire beschermingsstatus die Italië heeft toegekend en deze verblijfstitel nog geldig is tot 23 oktober 2020.

2.3. Verzoekers problemen in Italië zijn niet aannemelijk. Verzoeker loog bij aanvang van de procedure over de problemen die hij ondervond in Italië. In een eerste instantie gaf verzoeker aan niet naar Italië terug te willen omdat hij vreesde er geen hulp te krijgen, omdat er geen werk is, hij de taal niet spreekt en er geen opvang kreeg (CGVS-vragenlijst, stuk 14). In beroep laat hij de motieven over deze socio-economische problemen ongemoeid en vraagt hij verschoning voor het feit dat hij *“de ware toedracht van zijn komst naar België niet uitlegde”*. Gelet op het feit dat geen enkel element ter staving van enige bedreiging voorlegt, acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoeker werd gedwongen Italië te verlaten. Daarenboven onderbouwt verzoeker op geen enkele manier dat hij in Italië niet zou kunnen rekenen op bescherming. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij in Italië niet veilig is voor eventuele belagers. Waar verzoeker daarnaast een hypothese aanvoert dat zijn terugkeer naar Afghanistan mogelijks een aanleiding zou zijn tot een intrekking van zijn statuut, merkt de Raad op dat verzoeker op dit ogenblik nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Italië, zoals de Italiaanse autoriteiten op 3 augustus 2017 bevestigden.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP